

Juhan Liiv

Lumehelbeke

Lumehelbeke
tasa, tasa
liugleb aknale,
tasa... tasa...
Nagu viibiks ta
tasa, tasa,
mõtleks tulles ka:
tasa, tasa!
Miks nii tuksud, rind?
Tasa, tasa!
Rahu otsib sind —
tasa, tasa...

Sügis

Tormituule sees
pilved lendavad
hirmukujudel,
kiirelt kihutes
üle külmetand
sügisese maa,
palja metsade,
tuules nutvate...

Tulen, tulen!

Paju otsast patsatas
lobjakuda,
lepa otsast latsatas
sula lunda.
Hüüti õhus üleval:
kuulen, kuulen!
Mina tulen, kevade,
tulen, tulen!

Vaikne, pehme, tume

Vaikne, pehme, tume
talve-ilmake...
Tuleb peenet vihma,
ilm pool-udune.
Räästalt langeb räitsak,
kirjud katused,
aia otsas istuvad

troppis varesed...

Sügisetuul

Sügisetuul
raputab puul,
küürutab kõveral kõrrel
kui sandike!

Pikne

Raske, palav õhk —
hinge kitsikus —,
väike pilveke
eemal taeva all.
Läheb suuremaks
ruttu pilveke,
maanteel tolmusel
keerleb tuulispää.
Päike kõrvetab.
Ruttu kasvab pilv.
Kõmin kaugemal,
kõmin ligidal.
Tuleb lõuna poolt,
tuleb üles pilv,
loomad vagusad,
linnud kadunud.
Äkki raksatab.
Vihma kallatab,
tulekirev välg
läigib metsa pääl.

Külm

Mets härmatises surnuvaik,
koit idas veripunane.
Õhk kristallisid piserdab,
õhk põhjast — tuleleil on see!
Loom koiduvalgel kisendab,
hunt, põder, metskits ägavad.
Kord-korralt külm sääb plaksatab,
siis jällegi kõik surnuvaik...
Koit idas veripunane.

Talvine tihane

Tihane lendab mu aknale:
kaela alt valge, kõht kollane;

nokib, nokitab, vaatab targasti
sisse — tihase viis on see —,
kaela alt valge, kõht kollane!
Vestab nokka, vaatab targalt ta:
vaene linnuke, talve käes üksinda!
Hädasti, hädasti sain seda mõtelda,
lendab sääl lahtistel tiibadel lennuga
teine ka!
Vaatavad mind nad kui kahjurõõmuga,
vaatavad, hüppavad, lendavad minema.
Järele jään neid vaatama.
Mõtlen ma: tuli ta
lahtistel tiibadel lennuga —
teine ka!

Tuisk

Tuisk jookseb võidu tuisuga,
ei teine teisest mööda saa:
üksteise ette tõttavad,
üksteist nad maha jätavad.
Ma vaatan, kuni väsib silm,
mu mõtte tuleb vaimuilm:
tuisk jookseb võidu tuisuga,
ei teine teisest mööda saa.

Meri

Meil ukse ees lainetab meri,
käib alla ja ülesse;
siin laine lainet ajab
küll taga järjesti.
Siin lainetab rukkiväli
kuldlaineid mu õue all.
Ja isa ja ema ja käli —
nad vaatavad väraval.
Mu üle Eesti taevas
on nõnda sinine
ja Eestimaa päike paistab
nii selgesti, soojasti!